

blive Spørgsmaal om et høiere Straffelvbantum end det, vi under alle Omstændigheder give EneDOMMEREN Berettigelse til at idømme; det vil blive meget sjældent, at der i offentlige Politifager bliver Spørgsmaal om at idømme Vand og Brød, og endnu meget sjældnere, at der bliver Tale om en af de høiere Grader af denne Straf. Ganske vist vil der nu og da kunne finde Appel til Høiesteret Sted, hvor det efter de nu gjældende Regler ikke kunde skee; men det maa da heller ikke glemmes, at Lovudkastet, som det er kommet til os fra Folkethinget, gjør Regning paa, at den Tiltalte vil føle sig fuldt tilfredsstillt ved den Behandling, Sagen har faaet fra EneDOMMERENS Side, og at der saaledes ikke vil være nogen som helst Bønseflighed ved at erhverve hans Samthkke til, at EneDOMMEREN slutter Behandlingen ved maastee at idømme Vand og Brød. Men naar man har denne Tro paa, at Tiltalte, medens Sagen behandles for EneDOMMEREN, lettelig vil afgive et saadant Samthkke, hvor kan man saa frygte for, at han, naar EneDOMMEREN har affagt sin Dom, skulde væge sig ved at give et saadant Samthkke, skulde ansee det nødvendigt at faae Sagen ind for Høiesteret? Det forekommer mig, at der er en Modsigelse i den Betragtning, Stoler man paa, at Tiltalte lettelig vil afgive sit Samthkke, forinden Dom er falden, forekommer det mig usandsynligt, at han skulde finde sig misfornøjet, naar Dom er affagt, og benytte Afgangen til at faae Sagen prøvet af Høiesteret. Om Arrest vil der i offentlige Politifager ikke let nogenfinde blive Tale; thi vel er det saa, at enkelte smaa Bedragerifager endnu fremdeles ville være at behandle som offentlige Politifager, men vi tør dog vist vente og haabe, at Arrest i saadanne Tilfælde vil være yderst sjælden. Der kan saaledes vist ikke være nogen synderlig Frygt for, at den Afgang til at faae EneDOMMERENS Dom, hans hele Behandling af Sagen, prøvet ved Høiesteret, vil blive meget benyttet; jeg for mit Vedkommende frygter idetmindste ikke for, at Appel vil blive meget hyppigere end nu, og som Følge heraf frygter jeg heller ikke for, at der skulde være meget store Bekostninger ud af den Ordning, der nu foreslaaes. Bekostningerne har man jo ibrigt ikke frygtet for, da man i det andet Thing har

villet, at de ubetydelige Bedrageri-, Tyveri- og Hælerifager i Fremtiden skulde behandles som kriminelle, det vil sige, ved Hjælp af offentlige Sagførere, der have et naturligt Krav paa at faae Salair. Det er en ganske anderledes personlig Byrde end den, Landsthingets Ordning af Sagen vil føre med sig. Som sagt, hvorledes end Sagen bliver ordnet, er der nogle Unkonvenienter. Det er imidlertid en Sigtelse, der rammer fuldt saameget Regjerings Forslag som Landsthingets Ordning af Sagen. Hvad der imidlertid endnu forekommer mig at være og virkelig er af Betydning, det er, om man ved denne Sags Ordning aldeles skal tilfidesætte de naturlige Principer for Retsbehandling, om man skal lade det være en Tiltalt, og det muligt et Barn paa et Par Dage over 15 Aar, der ved sit Samthkke, som jo saa let vil kunne erhverves, skal give EneDOMMEREN Kompetence til at idømme den Vand- og Brød-Straf, man saameget frygter, og det uden Afgang til Appel. Det forekommer mig virkelig, at denne Unkonvenient er meget mere end en U hensigtsmæssighed, den er efter mine Anskuelser af Retspleien noget høist Urigtigt. Jeg skal derfor anmode det høie Thing om at fastholde dets tidligere Opfattelse af dette Spørgsmaal.

Justitsministeren: Den ærede Ordførers Foredrag bealte sig ganske naturligt i to Hovedparter. Den første Deel angik den af ham selv berørte Mellemvei, man kunde gaae, for hverken at følge Regjeringsudkastet, som det er vedtaget i Folkethinget, eller den i Modsætning dertil staaende, af det høie Thing her tagne Bestemmelse, og han bemærkede væsentligt som Noget, der kunde anføres derimod, at saa vilde der blive særdeles faa Sager tilbage for EnkeltDOMMEREN, naar man vilde begrænse dem til disse Straffebestemmelser, som Lovudkastet indeholder, og som Thinget har erklæret sig enigt i, altsaa 20 Rds Bøde, 8 Dages simpelt Fængsel, 12 Dages Tvangsarbejde og de Børn angaaende Straffe. Jeg tør bede Thinget vel lægge Mærke til, at den ærede Ordfører bemærkede, at der vilde blive yderst faa Sager tilbage for EnkeltDOMMEREN, naar denne Henvisning til den samlede Rets Paakjendelse skulde